

Zbytečnost

Někdo by řekl: „Na co taková věc?! Takových klumpů mám plný šuplík.“ A já s ním docela souhlasím.

Nejsem příznivec nějakého zdobení - muž se má honosit ušlechtilostí a žena krásným srdcem (v důsledku jsou na tom tedy stejně). Takový člověk pak opravdu nepotřebuje přemíru ozdob, leda decentních. Ale to je můj vkus a proti jinému gustu žádný dišputát.

Co však s ozdobou, jenž nese osobní význam?

Prstýnek snubní - dejme tomu, ten se ještě dá překousnout (ale pozor na sklovinu zubní). Bude o starost navíc: dávat pozor, aby se po jeho odložení někam nezašantročil; bude se mi potit jistě prst a já nevím, co ještě...

Snesl bych i hodinky od mojí maminky (ačkoli i tady je stejný problém s umýváním rukou a zašantročováním, o pocení ani nemluvě a nehledě na to, že prakticky stejnou funkci má můj mobilní telefon s mnoha jinými praktickými funkcemi).

Ovšem jaký to problém s náramkem od mé kamarádky, a to navíc sestry! Náramek přátelství je hezká věc, ale děsně nepraktická. Zkuste si ho přesně uvázat na zápěstí jednou rukou. Někdo na to má možná grif. Já nikoliv! A žádat někoho blízkého před a po každém koupání, aby mi uvázal ten nesmysl na ruku, to je mi trapno.

Nicméně takový dárek nepatří do šuflete (šufle je kolikrát jen přestupní stanice směr koš). Dobře si uvědomuji, co znamená „někoho (zde něco) na ruku nosit“. Je to výraz úcty a zároveň starostlivosti. Vždyť nohy, trup a ruce jsou to jediné, co z nás vidíme celý život nezakrytá, trojrozměrně - a ruce hrají podstatnou úlohu v poznávání světa. Čeho se dotýkáme, co uchopujeme, s čím pracujeme, to si přibližujeme a vstěpujeme do svého mozku a srdce. Ruce máme nejvíce na očích (nejen když si jima oči zakrýváme). Není divu, že v Bibli je psáno: „Bůh si své děti vyryl do dlaní.“ - má je stále před očima, má o nás starost. Židé nosí pásek s veršem z tóry na zápěstí - mají slovo Boží stále před sebou. A i někteří křesťané si připomínají svého Pána a Jeho principy náramkem s písmeny WWJD - What Would Jesus Do? Co by dělal Ježíš na mém místě? (Kéz je ruka přestupní stanice směr srdce).

Nu, ale když je mi zatěžko s upomínkou na svou bližní nést i břímě rozvazování a zavazování atd...? Náramek přátelství není lehká věc (ač má jen několik gramů). Kdybych ho jen tak někam odložil, asi bych tím svou sestru nepotěšil.

Také jsem měl možnost jej prodat, a to až za nepochopitelnou sumu. Na jednu křesťanskou akci jsem dovezl náramky přátelství od oné dívky, jež si objednaly dvě dívčiny. Měl jsem tři a tak si vybraly svému vkusu nejbližší. Byl u toho také jeden mladík a ten by si rád pořídil ten třetí náramek, jenže kombinace barev mu nepřišla přitažlivá. Co dělat - nechceš, nechej. Ukázal jsem mu pro útěchu svůj náramek v barevnosti podle mé chuti. Naneštěstí byl i podle jeho! A on na něj dostal takovou chuť, že oň začal smlouvat. Já, že je to dárek, že se to nesluší; on, že to neva, že už jeden darovaný náramek taky dal z ruky jiné holce (tím však ztratil tu první a nakonec i druhou). Tak to šlo z 50,- Kč na stovku, dvě stovky, (jde do tuhého) tři... 360! Třista šedesát peněz! (Fíha, to už city musí stranou.) Začal jsem přemýšlet čistě logicky: dala si s tím takovou práci, 50 korun je minimum a já jí donesu za jediný její výtvar korun 180 (no, nepotěšilo by vás to?) - to počítám, že se šábnem na půl. A stejný náramek mi může uplést později, vždyť se bez něj nezblázním. Už jsem byl rozhodnut učinit příslušné pragmatické kroky; po dramatické pauze jsem tak však neučinil. Přece jen, dar je dar a je jedinečný, nenahraditelný. A řeknu vám, nelituji toho, ačkoli zase nastává otázka: „Kam s ním?“

Tak tedy, když ho nebudu nosit na ruku, dám si ho do peněženky - také čestné místo, není-liž pravda?! Peníze jsou sice dobrá věc, když jsme jejich pány, ovšem mísit peníze a přátelství nedělá dobrotu. V reálnou úvahu připadá poslední čestné místo, jež mám každý den na očích a kde bude plnit i užitnou funkci.

Podnes je náramek přátelství od mé blízké nejhezčí záložkou v mé Bibli.

